

[Henry Christensen.]

forsvarlige, så siger det vist en del, at de foreslåede forhøjelser under disse prisforudsætninger ville placere to tredjedele af det kommende års forventede samlede indkomststigninger hos staten. Hertil kommer så kommunernes voksende behov. Der bliver ikke meget tilbage til erhvervenes nødvendige udbygning og som tilskyndelse til videre produktionsfremgang. Mon ikke også regeringen skulle besinde sig på det gamle ord om ikke at binde munden på den okse, der tærsker?

Hvorfor stilles vi så over for disse krav om øgede statsindtægter? Der er to hovedgrunde. Den ene er den skæve udvikling i samfundsøkonomien og den anden statens eget kolossale merforbrug.

Den skæve udvikling i samfundsøkonomien, hvad består den i? Den består i flere ting, men den består især i, at vi stadig væk bevilger hinanden indkomster ud over, hvad der er dækning for i den produktion, vi frembringer, og som alene er i stand til at danne grundlaget for vor egentlige velstand. Det giver sig udslag — når vi gør noget sådant — i et forbrug ud over produktionen og ledsages af stor gældsstiftelse i udlandet, forøget indenlandsk inflation og en skæv balance mellem forbrug og investering med den rekordagtigt høje rente til følge.

Dette forhold er da også ganske tydeligt lagt til grund i finansministerens oplæg. Han ønsker et overskud på drifts- og anlægsbudgettet på omkring 1.600 mill. kr. og deraf et kasseoverskud på 1.000 mill. kr. Dette begrundes i fremsættelsestalen først og fremmest med det store efterspørgselspres og den meget betydelige forøgelse af importen og det deraf følgende underskud på handelsbalancen. Jeg skal ikke nægte, at den højterede finansministers begrundelse er både økonomisk rigtigere og modigere end den højterede statsministers afvisning for nylig i en tale i Glostrup af, at det, vi her står over for, skulle have nogen som helst sammenhæng med de løn- og indkomstforhøjelser, der gennemføres i forårets løb. For selvfølgelig har de det, og selvfølgelig er det finansministeren, der har ret.

Af skattebukettens samlede nettobeløb på 1.200 mill. kr. begrundes statsministeren

de 1.000 mill. eller $\frac{5}{6}$ med, at de skal skummes af indkomsterne og lægges hen i et kasseoverskud, altså med, at vi har bevilget hinanden indkomster ud over, hvad der er dækning for, og at pengene derfor skal tages fra borgernes forbrug igen. Gør vi ikke det, vil inflationspresset blive større og underskuddet på vor betalingsbalance yderligere stige.

Vi erkender, at vi igen er bragt dertil, at vi må finde veje til begrænsning af den for store købekraft, men to bemærkninger er nødvendige i den forbindelse. Den ene er, at den vej at lade for store indkomster få lov at finde sted og derefter tage dem ind igen i skatter ikke er gratis. Dens farlige virkninger er, at vi dermed får et højere omkostningsniveau end nødvendigt til skade for vor konkurrenceevne og beskæftigelse i det lange løb, og den befordrer inflation. Den anden bemærkning er — og den er direkte rettet til regeringen — at vi ikke burde være kommet dertil, hvor alt dette er nødvendigt.

Venstre gjorde det klart i sit program sidste sommer, senere under valgkampen i september, vi gjorde det igen klart her i folketinget under behandlingen af efterårets afgiftslove og på ny under finanslovdebatten, at vi alvorligt henstillede til landets regering, at den i god tid forud for indkomstafgørelserne, overenskomstforhandlingerne og andre forhandlinger om indkomster klarlagde de samfundsøkonomiske muligheder for indkomststigninger. Herunder måtte, sagde vi, samtidig indgå målsætningen: at skabe balance i vort betalingsforhold med udlandet og at begrænse inflationen. Men regeringen fulgte ikke denne opfordring, og den benyttede ikke sin autoritet, således som den burde have været forpligtet til. Dette ansvar er i dag regeringens.

Det nye instrument, som her skulle bestå sin prøve, var indkomstpolitikken. I venstre er vi ikke imod en indkomstpolitik, blot man gør sig dens form og indhold klar. Skal et af målene for den økonomiske politik være så vidt muligt at garantere den fulde beskæftigelse, bliver en form for indkomstpolitik et fornødent supplement til kredit- og finanspolitikken. Men hvad vi har advaret imod gentagne gange, var en opdeling af ansvaret, som i realiteten ikke lader